

■ Elmira Mahalqızı

GƏNCLƏŞİRƏM

Ana yurdum mənə dolu illərinin vurğunuyam,
Süfrəsi bol, qucağı şən, ellərinin vurğunuyam.
Çöllərinin, dağlarının, güllərinin vurğunuyam,
Gözəlliyn gözələrinə baxa-baxa gəncleşirəm.

Ömür ötür, illər keçir, yoldan-yola buruluram?
Çəmən kimi toxunuram, saray kimi quruluram.
Səllər kimi çağlayıram, bulaq kimi duruluram,
Ürəklərə bağlanıram, axa-axa gəncleşirəm.

Söz ucalıq, söz zirvədir, naxışında sevinc, qəm var,
Mənə yoxsa şairlikdə, onda nə söz, nə qələm var.
Düşüncələr qanadında sehirlənmiş min aləm var,
Qartal kimi zirvələrə qalxa-qalxa gəncleşirəm.

Ana vətən nə şirindi, dərdə dərman saf nəfəsin,
Yaşamağa ürək verir şeiriyyətin zümrümesi.
Eşqin ilə yarışanda buludların haray səsi,
Qayalarda şimşək kimi çaxa-çaxa gəncleşirəm.

Xəyalların pələsəngdi, pərən-pərən oylağı var,
Hər çiçəyin öz naxışı, öz ətirli yaylağı var.
Mahal qızı arzuların vətən adlı qaynağı var,
Kədərini sevincimlə yıxa-yıxa gəncleşirəm.

ANA

Axı səniz kiməm, nəyəm?
Məhəbbəti əzəl ana,
Sənəndə dastan göynəyir,
Şeir, nəğmə, qəzəl, ana.

Xoş günlərim düşər yada,
Nələr çəkdim bu dünyada...
Bu nisgile, bu fəryada,
Ürək necə dözər ana.

Quzu mələr bu dağlarda,
Yaxınlarda, uzaqlarda.
Söz ağlayar varaqlarda,
Gözüm səni gəzər ana.

Naxış-naxış çəkiliyəm,
Lələ kimi əkilirəm.
Həsərinə bükülürəm,
Hicran məni üzər ana.

Getdin, dözümü ağlatdın,
Sevən gözümü ağlatdın.
Simli sazımı ağlatdın,
Dərd qəlbimi üzər ana.

ŞAIRİN ŞEİRSİZ VƏTƏNİ VARMİ

Qol-qola girdi çiçəklər, güllər,
Müjdələr gətirən bu ilk baharmı?
Dinir, havalarda sədəfli tellər,
Könül titrəməse, ilham coşarmı?

Saz xalqı yaşadır, söz aşiqini,
Sevənlər dinləyər öz aşiqini.
Odlara qalayar, köz aşiqini,
Dost-dostdan ayrılısa unudularmı?

Bu ömür nələri gətirir yada,
Tarix öz hökmünü verməyir bada.
Nə vaxtsa köçəndə fani dünyadan,
Ellər ünvanımı xəbər alarmı?

Sədaqət, etibar yaşadır bizi,
İşığa döndərir məsləyimizi.
Ruh könlü oynadır, günəş gündüzü,
Ümidlər köçündə arzu qatarmı?

Könlü, ruhu, qəlbi məhəbbət olan,
Şirin bir məsləyi yaşadır zaman.
Torpaqdan yaranıb, haqdan doğulan,
Şairin şeirsiz vətəni varmı?

GƏL SƏNİ APARIM BİZİM ELLƏRƏ

Borçalı elimiz yarlı, yaraqlı,
İgidlər yetirib Babək soraqlı,
Sənəsi bəstəkar, şair varaqlı,
Gəl, səni aparım bizim ellərə.

Ləcbədin kəndindən başlayaq yolu,
Muğanlı tərəfə uzanır qolu,
Seyr edək düzləri, çəmənini, çölü,
Gəl, səni aparım bizim ellərə.

Günəş nəğmə desin, ay nəğmə desin,
Gedək yol boyunca, çay nəğmə desin,
Bülbül eşqimizə pay, nəğmə desin,
Gəl, səni aparım bizim ellərə.

Axtaraq yaşılbaş sonalı gölü,
Daşları əl-əlvan xınalı gölü,
Dərək kol dibindən bənövşə gülü,
Gəl, səni aparım bizim ellərə.

Buludlar toqquşsun gurultularla,
Yağış səpələnsin şırıltılarla,
Çəmən göz oxşasın parıltılarla,
Gəl, səni aparım bizim ellərə.

Duyaq yaz ətrini, bahar ətrini,
Düzək, qədəhlərə şeir sətrini,
Candan əziz tutaq elin qədrini,
Gəl, səni aparım bizim ellərə.

Yenə salxımlanıb tut ağacları,
Dərdlərə məlhəmdir, budaqda barı,
Dönək, Muğanlıdan Kürdlərə sarı.
Gəl, səni aparım bizim ellərə.

Dinləyək aşığın saz havasını,
"Cəngi Koroğlu"nun öz havasını,
Duyaq ocaqların köz havasını,
Gəl, səni aparım bizim ellərə.

Analar evlərdə yandırın şamı,
Toy-toyu çağırın, bayram-bayrama,
Kənddə bir-birinə qohumdur hamı,
Gəl, səni aparım bizim ellərə.

Muğanlı kəndimiz qonaq-qaralı,
Gözəllər bəsləyib dünya maralı,
Mahal qızı gəzməz eldən aralı,
Gəl, səni aparım bizim ellərə.

BİZİM BORÇALININ TUT AĞAQLARI

Şirin xəyalımda gəzir o çağlar,
Oxuyur nəğməmi həzin bulaqlar,
Titreşir könlümdə kövrək varaqlar,
Yazda yam-yaşıldı, payızda sarı,
Bizim Borçalının tut ağacları.

Çölün yaraşığı, yurdun naxışdı,
Ellərə gözətçi, demə naşıldı,
Muğanlı kəndimiz üzük qaşıldı,
"Ehramın" başına çəkir hasarı,
Bizim Borçalının tut ağacları.

Eşqin, gözəlliyn ömrün yaşadı...
Dərdlərə məlhəmdi budaqda barı,
Bizim Borçalının tut ağacları.

Sanki, şirin duyğulardan yaranıb,
Cilvələnilib, sığallanıb, daranıb,
Keçdiyim cığırın üstə dayanıb,
Boylanır aramsız yollara sarı,
Bizim Borçalının tut ağacları.

Barlı, budaqlıdı, şah vüqarlıdı,
Şairlərin söz mülki tək varlıdı,
Bəzən günəşlidi, bəzən qarlıdı,
Gümüşü, qızılı, yaşıllı sacları.
Bizim Borçalının tut ağacları.

Mahal qızı könlü çiçekli yazdı,
Köksündən yaranan sədəfli sazı,
Neçə nəğmə desəm yenə də azdı,
Heyif dövrən gödək, ömür də yarı,
Bizim Borçalının tut ağacları.

QALACAQ

Mənim səfərimin mənzili uzaq,
Gedirəm, ay ellər, ürəyim varaq,
Sevən gözlerimdə dərin bir maraq,
Arxanca boylanın izlər qalacaq.

Şeirə tapşırıdım son nəfəsimi,
Küləklər apardı dərdi-sərimi,
Qəlbimin ilahi bir şöləsinə,
Dünyaya gətirən sözlər qalacaq.

Küskün xəyalların izi dağınıq,
İncə duyğuların özü dağınıq,
Açılan səhərin üzü dağınıq,
Göydə günəş adlı gözələr qalacaq.

Vətən həsrətinə dözmək çətindi,
Vətənsiz yaşamaq, gəzmək çətindi,
Borçalı eşqimdi, məhəbbətimdi.
Sönməz ocağımda közlər qalacaq.